

Η άλλη αναμονή (Στοχασμοί του Ψυχοσάββατου)

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

π. Κωνσταντίνου Καλλιανού

Άλλη μια κορυφαία ημέρα ξεπροβάλλει σιωπηλά, ταπεινά και με γνήσια βεβαιότητα τη χαρμολύπη της, για ν' ανταμώσει με τη δικιά μας τη συγκίνηση. Γιατί η σημερινή η μέρα, η μέρα του Ψυχοσάββατου, έχει, για όσους συνειδητά προσέχουν τα όσα ξετυλίγονται από το κουβάρι του πανιέρου Τριωδίου, όλη εκείνη τη δυνατότητα, ώστε να μπορέσει ο κάθε πιστός να υπερβεί το Μυστήριο του θανάτου, καθώς γεύεται, πιστοποιεί και κατανοεί το άλλο Μυστήριο: της Εκκλησίας, που ως άλλη, μεγάλη συντροφιά και κοινωνία επιχειρεί ν' αναστρέψει τα πράγματα και να δώσει στη σημερινή ημέρα χαρακτήρα χαρμολύπης, παραμυθίας και αναμονής. Γιατί τι άλλο περιμένει ο πιστός να γευτεί την ώρα

εκείνη της προσευχής, που αποκαλείται Τρισάγιο η Μνημόσυνο για τους Κεκοιμημένους, παρά μονάχα την παρουσία τών πρόσωπων, ως ικανή, ζωντανή παρουσία μεταξύ μας, όλων εκείνων που πέρασαν το μεγάλο το χαντάκι που μας χωρίζει με την αιωνιότητα. Γιατί τι άλλο σημαίνει το κάθε όνομα που διαβάζεται, που μνημονεύεται, που δέχεται τη μερίδα του στο Άγιο Δισκάριο την ώρα της Προσκομιδής/Ευχαριστίας, παρά μονάχα την σιωπηλή, ανομολόγητη, ωστόσο διαβεβαιωμένη μαρτυρία της θείας παρουσίας;

Σιωπηλοί, συγκινημένοι, ενεοί και πάντα προσεκτικοί αναμένουν οι πιστοί στο ν'αφουγκραστούν τα ονόματα των γονιών, των αδελφών, των συγγενών, των φίλων, των γειτόνων – ίσως κάποιιοι και τα ονόματα εκείνων που τους πίκραναν η πικράθηκαν από εκείνους, όσο ζούσαν... Για να γίνει αυτή η αναμονή το εφελτήριο με το οποίο η ψυχή, ο νους, το είναι ολάκερο να μεταφερθεί σε άλλες ώρες βίου, σε στιγμές όπου εκείνοι, οι κεκοιμημένοι δηλαδή, πύκνωναν τις μέρες και φυσικά το χρόνο μας. Γιατί, καθώς μνημονεύονται τα ονόματα, κι ακούγεται αυτό το ιερό και φωτεινό, μέσα στην πλημμύρα της κεροδοσιάς, προσκλητήριο, αυτόματα στο νου εικονίζονται σκηνές με Μορφές Κεκοιμημένων που στέκουν απέναντί σου και κοιτούν κι οι ίδιοι, με μια αναμονή περίεργη, ωστόσο οικεία και καταλυκτική, ν'αφουγκραστούν το όνομά τους, να δηλώσουν την παρουσία τους: έστω κι αν αυτή είναι ανάμεσα στους ίσκιους του γκρίζου πρωϊνού που σαλεύουν σε γωνιές μισοσκοτεινες. Κι αυτή τους η αναμονή τίποτε άλλο δε δείχνει, παρά μονάχα πως περιμένουν κι εκείνοι την τιμή και το χρέος που έχουμε απέναντί τους, γιατί με αυτό το μνημόσυνο αναπαύονται. Επειδή ξέρουν πως δεν τους λησμονούμε. Ακόμα κι αν έχουν περάσει χρόνια πολλά η και αιώνες... Πάντα θυμόμαστε: τους από αρχής μέχρι σήμερα «πατέρας και αδελφούς, συγγενείς και φίλους, πάντας τους τα του βίου λειτουργήσαντας πιστώς», έστω κι αν τα ονόματά τους δεν πρόφτασαν να φτάσουν ίσαμε τις μέρες μας. Αρκεί που τα θυμάται, και μάλιστα δίχως λάθη, ο Θεός.

Πηγή: isagiastriados.com